

BÉKEHARANG

HITÉBRESZTŐ, HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP
MEGJELENIK ÉVENTE TIZSZER

ELŐFIZETÉSI DIJ EGYÉVRE 2 P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2
Kiadóhivatal: Budapest, VI. Felsőerdősor 5. III. emelet

Év végére.

Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt
amit én parancsoltam nekik és ime én tive-
letek vagyok minden napon a világ végez-
téig Amen. (Máté 28, 20.)

Ha beköszönt az év utolsó estéje, a világ a maga módja szerint bucsuzik. Örvend és ujjong, míg jól megy minden, de ha jönnek a bajok, akkor vége az örömmek. Mondjuk meleg vágyakozással: Uram maradj velünk. És akkor bármilyen legyen is a jövő, minden keresztül világít a reménység és Megváltónk ígérete: — Ime én veletek maradok minden napon a világ végezetéig. — És ha e vigaszt halljuk, akkor e szavak buzdítsanak: 1. Egy hátlateljes visszapillantásra, 2. Egy komoly bepillantásra, 3. Egy vidám fölpillantásra.

I.

Az Ur az elmúlt esztendőben is szólt hozzánk. Szólt mint közösséghez, mint egyes emberhez. Vajjon megértettük-e? Gondolkozzunk kissé fölötté. Mennyi mindent adott az Ur. Mennyi módot és alkalmat a benne való növekedésre. Láttuk mindazt, amit adott. De el is vett dolgokat. A fény sugar mögött ott rejtőztek a fellegek és a vihar. Sütött a nap, de távolról hangzott a dörgés. És jött a vihar. Így volt az Jónánál is. Senkinek az élete sem szabad a szenvedésektől. A virágzó erőnek is megvannak a gyengeségei és a legnagyobb gazdagságnak is nélkülözései. Üdvözítőnk sem maradt távol a fájdalomtól. Távol maradhatott volna, de akkor miként telnek be rajta az irások? Szenvedett, mert szenvedni akart és azon keresztül akart minket megszabadítani. Jöttek a szenvedések és mi hányszor voltunk gyengék, ellelejtkeztünk arról, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van. Az Ur mindennap velünk volt az elmúlt esztendőben is és ime átszűrt minden bajon.

II.

Vele voltunk-e mi minden időben? Ez

nagyon fontos kérdés, ha komolyan akarunk életünkbe bepillantani. Isten egy szeretetteljes Atya és bármit tesz, egy lebeg szeméi előtt: a te lelki üdvösséged. Ez szent Igéjében is nyilvánvalóvá lett. Adventet ünnepeltél. Az Ur közel. Ő jön. Fogadtad Őt, mint Megváltódat? Karácsonykor Ő volt legfontosabb számodra, fényével és örömeivel? Érezted, hogy a te üdvödre is született a betlehemi gyermek?

A husvéti időben megváltói szenvedéseiről és haláláról szólt az Ur és megkérdezett téged: — Ezt tettem én érted, mit teszel te érted? És te milyen választ adtál? Jött a husvét, a feltámadás ünnepe. A megfeszített, mint élő jelent meg. Látják övéi és örvendeznek. Megjelent neked is? Meghajolsz Tamással és mondd: — Én Uram, én Istenem?

Pünkösdkor közeledett a Szentlélek kitöltésének ideje. Jött a szélnek zugásában. A tanítványok feje fölött a magasba lángolt és elhangzott Péter pünkösdi prédikációja. Részed volt már neked is a Pünkösöd áldásaiban? Oh mily sokszor külsőségekben teltek el a napok. És nálad? Mit mondjunk tovább. Az óév minden tévelygésével és nyomorúságával hátunk mögött fekszik és mit sem használ, ha mi annak bűnei, nyomorúságai, mulasztásai fölött sopánkodunk, azok megmaradnak, ha nincs valaki, aki megszabadítson minket, — Jézus. Gyerünk hozzá mély megalázkodással, szívünk töredelmével, Ő segíthet és Ő akar is segíteni.

III.

— Ime én veletek maradok minden napon a világ végezetéig. — Ezt mondja a távozó Megváltó övéinek. Láta a szeretetet, mellyel körülvették, látta szomorúságukat távozása fölött. De tovább is látott. Láta szenvedéseiket, a mártirhalált, a sok ezer vértanút, de mindezek fölött diadalmaskodik tanítása. Igéjének hatalma előtt leomlanak a pogány bálványok oltárai. Régi bölcséletek eltörpülnek és mind vizek zugása és a menny dörgése, amely halleluját zeng, tör elő Jézus örök igazsága és ereje. A Megváltó visszatért birodal-

Tartalom:

1. Év végére. (M. E.) — 2. A hazugság. — 3. Talán neked is szól. — 4. A nagy bizonyosság. (E. Modersohn.) — 5. A jeledékenységek. — 6. Ifjuság. (H. H.) — 7. Isten közelsége oly igen jó nekem. (I. J.) — 8. Methodizmus. — 9. Hírek a nagyvilágból. — 10. Szerkesztői üzenetek. — 11. Hol és mikor tartunk Isteniszteletet?

mába, művét befejezte a földön, a megváltás megtörtént, a világ megmentve. És ma is hangzik: Veletek vagytok a világ végezetéig minden napon.

Az újév közeledik. Akaratlanul is a jövőbe tekintünk és szívünk mélyéről feltör a kérdés: — Vajjon mit rejt az magában számomra és enyéim számára? Megtartom-e ami az enyém, vagy elvesztem azt, ami nekem kedves és értékes volt? Kedves olvasóm, ki tudna erre választ adni? De ime, azért vettem ez ígéket az ujesztendő közeledésekor: — Én veletek vagytok a világ végezetéig minden napon. — Egy biztos vezérlő csillagunk van életutunkon ez ígékben. Bármi jön is, legyen az emberileg szerencse, vagy szerencsétlenség, öröm, vagy szenvedés, Ő velünk van minden napon. Vele lépünk át ez ujesztendőbe is, vele akarunk járni és benne maradni míg az örök célhoz érünk.

M. E.

A hazugság.

A vasuti kocsi egyik szakaszában történt. A kocsi túl volt zsúfolva, némely utazóknak állniok kellett. Az egyik sarokban házaspár ült egy kislival, akinek folyton járt a szája. A gyermek a maga vidámságával, nevetésével magára terelte az utasok figyelmét. Éppen azt mesélte büszkén, hogy az ő édesapja a világ legerősebb, legnagyobb és legjobb embere; s ha este az apával megy az utcán, semmitől sem fél.

Kinyílik az ajtó s belép a kalauz, hogy megvizsgálja a jegyeket. A gyermek szülei zavartan néznek egymásra. A férfi nyugtalanul mozog a helyén és keresi a jegyeket. Csak két egész jegye van; az öt éves fia számára nem váltott jegyet. Utazásuk előtt megegyeztek a szülők abban, hogy a fiúnak nem váltanak jegyet. „Még nem látszik rajta, hogy már öt éves — mondotta az asszony — tehát elmegy jegy nélkül.”

„Kérem a menetjegyeket!”

Az apa odaadja a jegyeket — két ceruza vonás — és a kalauz megy tovább. Meglátja a fiút, aki érdeklődve néz rá.

„Na kislíam, neked még nincs jegyed?”

A kislíia nevet, de mit is tudhat ő még a menetjegyről!

A kalauz kérdőleg tekint a szülőkre. Hebegve és zavarlan feleli az apa: „Neki még nem kell jegy.”

„Mennyi idős?” — „Még csak négy éves lesz.”

A kislíu hangos nevetésben tör ki „Papa, papa, nem tudod, hogy már husvétkor multam öt éves?”

Csend lett a szakaszban. A férfinek az arcába fut a vér; mindenki őt nézi. Szívesen

megfizette volna a menetdíj kétszeresét, ha ezzel a kellemetlen perceket eltüntethette volna. Hirtelen fogással magához rántotta a gyermeket és a szájára ütött: „Ostoba líu, még nem vagy négy éves!”

A kalauz elfordult s csak gondolt valamit. Az utasok zavartan süttették le szemeiket. A gyermek álmélkodik. Mit mondott az apa? Ő még nincs öt éves? Pontosan tudta, hogy az utóbbi születésnap törtéje mellett ő gyertya állt körben.

Az apa, nem, ez képtelenség volt. . . Kutatólag nézett újra és újra a mellette ülő apa arcába, aki összeráncolt homlokkal meresztette szemeit a padlónak.

Ekkor árnyék borult ártatlan arcára — az ajka megremegett — valami sötétség lepte el a gyermek lelkét. Zokogva rejtette anyja ölébe szöke fejcskáját.

Talán neked is szól.

Két könnyelmű fiatalember, egy imaház előtt elhaladva, csupa mulatságból betértek. Az ígehirdető éppen a megtérés szükségességéről beszélt és többek között az alábbi hasonlatot mondta:

Egyszer egy szarvas a forrás mellett legeleszve, egy lövést hallott. A szarvas fölemelve fejét és hallgatózva így okoskodott: — eh, ez még messze van. — És azzal tovább legeleszelt. Csakhamar eldőrdült a második lövés is, de mily jóízű ílt a fű és a lövés sincs egész közel. Keveset várok még — gondolta — és azután futásnak eredek. Mialatt a szarvas így okoskodott, eldőrdült a harmadik lövés is és a szerencsétlen állat halálra sebezve elterült. Oh szegény bűnös, hány lövést hallottál már te is. Hányszor zörgetett az Ur Jézus a te szíved ajtaján is és figyelmeztetett? Vajjon ez a prédikáció is nem egy ily lövés? Hátha ez volna rád nézve az utolsó előtti?

A prédikáció után a két ifju eltávozott, menetközben így szól az egyik: — Én meg akarok térni. Még ma megakarom változtatni életemet, mert érzem, hogy ez az utolsó előtti lövés. — A pajtása gunyolódik. — Csak nem hallgatsz ennek a prédikátornak a szavára? Verd ki a fejedből ezeket az ostobaságokat. Gyere velem.

— No hát nem bánom. Még az egyszer elmegyek veled, de holnaptól kezdve megtérek és új életet élek.

Ezzel elindultak a korcsmába, honnan késő éjjel távoztak. Amint mennek, egyszerre lövés hangzik és a jószándéku fiatalember halva rogy össze. Valaki tévedésből ellenségének tekintette és lelőtte. Előérzete beteljesedett. Kedves barátom, talán a te számodra is ez a kis történet az Úrnak utolsó figyelmeztetése, hogy még ma, ha az ő szavát hallod, még ne keményítsd szívedet.

A nagy bizonyosság.

II.

És azon éjszakán látás jelenék meg Pálnak egy macedon férfiú állt előtte, kérve őt és ezt mondva: „Jer által Macedóniába és légy segítségül nekünk.” Mihelyt pedig a látást látta, azonnal igyekezének elmenni Macedóniába, megértvén, hogy oda hívott minket az Ur, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliumot. (Csel. 16. 9–10.)

Az a látás, amelyet Pál látott, nemcsak az utra vonatkozólság töltötte el bizonyossággal, amelyen járnia kellett, hanem felvilágosítást is adott neki, a munkateret illetőleg, amely őt várta. Csodálatos, ahogyan sz Ur ért ahhoz, hogy kevés szóval sokat mondjon. Ezen kevés szó által adott Pál apostolnak gazdag bizonyosságot, a munkateret illetőleg. Egy Macedon férfit látott, ki őt kérte, hogy jöjjön át és segítsen nekik. Mit rejtett magában e kérdés? Beismerés volt benne. — Mi nem tudunk magunkon segíteni. De még többet is mondott. Egy kifejezés volt benne. Vannak kereső és kutató lelkek itt, kik sóvárognak az üdv után. Látta az arcból, hogy az egy élet kenyere és vize után sovárgó lélek. Azért gyorsan összeszedte magát. Azok a lelkek egy napig sem várhattak. A késedelem veszedelmes lehetett volna. Emberek meghalhattak volna, anélkül, hogy az Ur Jézusban való üdvösségről hallottak volna. Mily pompás és dicső, ahol ilyen éhség nyilvánvaló. Ott könnyű a beszéd. Nem kell fáradságotan préselni a lelkeket, ott csak fel kell ébreszteni, s megy minden tovább. Milyen fönséges, hol az Ur az ajtót kinyitja, s csak be kell vonulni a nyitott ajtón.

Az Ur szolgálói nem mindig találhatnak ilyen kedvező alkalomra, mint itt Pálnál volt. A három nagy prófétára gondolok. Ezsaiás, Jeremiás és Ezekielre. Mennyivel nehezebb volt ezeknek. Olvassuk Ezsaiás 6. 8. Hallottam az Urnak hangját, Kik küldjek? Ki akar az én követem lenni? De én mondtam. Itt vagyok küldj engem. És ő mondja. Eredj és mond e népeknek: — hallván halljatok és ne értsetek és látván lássatok és ne ismerjete. Kővéritsd meg e nép szívét és füleit dugd be és szeméit kend be, hogy meg ne térjen és meg ne gyógyuljon. — Mily borzalmas, ha valakinek ily kemény ítéletet kell hirdetni, mint Ezsaiásnak kellett. És miként volt ez Jeremiás idejében? Erre nézve olvassuk Jeremiás 1. 17-et. — Te azért övezed föl a te derekadat, kelj fel és mond meg nekik, mind azt, amit én neked parancsolok. Meg ne riadj tőlük különben én riasztalak el téged előlük. Mert ime én erősített várossá, vasoszlóppá és ércbástyává teszek ma téged, mint az egész földön Juda királya fejedelmei és papjai ellen. Viaskodni fognak ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled vagyok. — Azt mondja az Ur, — hogy megszabadsalak téged. Mily nehéz. Az egész nép ellene. Csak

egy volt vele — az Ur. Nemde nehéz feladat, egy ilyen népnek prédikálni?

Ezekiel napjaiban sem volt máskép. Olvassuk Ezekiel 3. 30. — És te embernek fia beszélgetnek felőled a falak mellett s a házaknak ajtaiban; és az egyik a másikkal szól, kiki az ő atyjafiával mondván: — Jertek kérlek és halljátok micsoda beszéd az amely az Urtól jő ki. — Továbbá. — És ime te olyan vagy nekik, mint valamely szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedűs; csak hallják beszédeidet, de nem cselekszik azokat; de ha beteljesednek, mert ime beteljesednek, megtudják, hogy próféta volt közöttük.

Milyen nehéz volt a prófétának, milyen más megbízást kapott Pál. Tudta, hogy kereső lelkeket talál s azoknak viheti az örömezenetet. Nem ez a mi feladatunk is? Nincs nekünk is olyan környezetünk? Nem vagyunk-e mi is Macedóniában, hol vannak lelkek, kik még az Urat nem ismerik? Nem nyulnak-e ilyen kezek felénk? Nos akkor nem késlekedhetünk, e hívást követni. Lehet, hogy egy lélek elvész, ha mi habozunk. Mily megragadók azok a szavak, melyeket egy öreg kínai mondott egyszer egy misszionáriusnak: — Ha ti ezt tudtátok, miért nem jöttetek előbb és nem mondtátok? Atyám és anyám elhaltak és nem hallották ezeket. Oh miért nem jöttetek előbb. Pál és Silás legott Macedóniába utaztak. Egy napot sem vártak tovább. Nekünk sem szabad késlekedni. Emberei lelkek megmentése függ attól. És miért kell úgy sietni? Mert a harmadik bizonyosság is, amely e történetben áll, a miénk. Az áll itt; — bizonyos, hogy az Ur elhívott bennünket, hogy neki az evangéliumot prédikáljuk. Pál apostolnak, hatalmas biznysága volt az üdv tekintetében, melyet a macedonoknak vinni akart. Tudta, hogy ez az, ami nekik kell; magukévá tenni az evangéliumot, az örömezenetet Jézus Krisztusban. Nem magasabb kiképzés, nem jobb szociális berendezkedés, nem filozófiai értekezések kellettek nekik, hanem az evangélium.

Amire akkor Macedóniában szükség volt, arra van szükség ma is. Különböző törekvések vannak. Okos és kevésbé okos eszmék bukkannak fel, amelyeknek elgondolói, azt hiszik megtalálták a boldogság kulcsát, s az ő eszméjük hozza a nép számára a jobb jövőt. Vannak, kik azt gondolják, hogy az ő politikájuk csodabálzsam, amelyik segít, mások a gazdasági életet kutatják, vannak, akik a nyers táplálkozást tartják üdvözítőnek a nép számára. Ne módjuk azt, hogy ezek nem hozhatnak valami jót. Nem állítjuk, hogy nincsen bennük valami érték. De az, ami üdvöt hozhat a népnek nem ezeken az utakon jön. Az az orvosság, mely egyedül és kizárólag használható, — az evangélium. Azért beteg a nép, mert az evangélium hiányzik neki, azért mennek lelkek a kárhozatba, mert az evangéliumot nem

ismerik. Mi adószai vagyunk népünknek az evangéliummal. Nekünk van valami, amivel a népen segíthetünk. És ha ezt tudjuk és hirdetjük is, ez nem lesz üres fecsegés. Ezt az örömszót nem tarthatjuk meg magunknak. Ezt az emberekhez kell vinni. A mi környezetünkben kell a lelkeknek az evangélium. Egyedül ez tud segíteni. Istennek némely gyermeke oly bátoran lelkeknek az üdvöt bizonyítani, pedig az orvosság. Hirdessük ezt nagy bizonyossággal.

Néhány év előtt egy missionárius járt Jenába. Azt mondta neki a gyülekezet előjárója: — A mi óhajunk az, hogy nekünk a megfeszített Jézust prédikálja. — Egy másik így szólt: — Jézust akarjuk látni! — Zárószavaiban ezt mondta a missionárius: — Mielőtt ide jöttem, aggodtam, hiszen Jena nagyon művelt város, de amit hallottam aggodalmamat eloszlatta. Jézust akarjuk látni. — Ez az amit a pápáink is akarnak a Déli tengeren. Jézust ismerem, azt hirdetem. Nagy bölcsességet és tudományt nem tudtam volna hirdetni, de a Megfeszítettől tudok prédikálni. Igen ez kell, úgy a tudósoknak, mint a tudatlanoknak. Ez egyedüli orvossága, egy haldokló és elveszett világnak. Ezt hirdetjük nagy bizonyossággal. Istennek hála, hogy ismerhetjük és mienk ez az orvosság. Alkalmazzuk, hogy beteg lelkek meggyógyuljanak és haldoklók megmentessenek.

(E. Modersohn után.)

A feledékenység.

Egy szegény hívő család gyermekét iskolársaai hite miatt gunyolták. Egy jól táplált, jól öltözött fiú, egy napon megint gunyolta kis társát és azt mondta neki: — Ha ti olyan sokat imádkoztok, miért nem ad az Isten nektek többet? — Oh az Isten ad, de az emberek utján ad. — Erre egy másik nevetve így szólt: — Hát miért nem mondja az Isten már valakinek, hogy adjon neked egy szép ruhát? — A kis fiú könnybelábadt szemekkel így válaszolt: — Oh az Isten már megmondta valakinek, de az a valaki elfelejtette.

Kedves lélek, neked az Ur nem mondott már valamit, hogy tedd vagy ne tedd? És te elfelejtetted. Nem intette az Ur hogy ennek, vagy annak a szegény nélkülözőnek adj kenyeret, vagy adj ruhát és te ezt az intelmet elfelejtetted. Vizsgáld meg maga, hogy nem te vagy-e az a valaki, aki ilven feledékeny?

**Kiadóhivatal szeretettel felhívja
előfizetőinket, ne felejtkezzünk
meg az előfizetést megújítani.**

Rovatvezető: Hecker Henrik.

„Akik ifjukurukat Istennek szentelték.“

Hauge Nielsen János, egy földmives fia, akinek Norvégia egy nagy lelki ébredést, amelynek áldásait még ma is élvezik, köszönhet már kora ifjúságától kezdve mély vágygal visszatérve az örökkévalóság iránt. Mégis csak a 25. életévében élte át teljes átadását, amikor is egy tavaszi napon künn volt a mezőn és énekelte „Ah Uram Jézusom a te közeléted“ éneket. Oly közel érezte magát Istenhez, hogy sem érzékeltetni, sem kimondani nem volt képes ezt az élményét. De ettől a naptól kezdve bizonyos volt üdve felől és tisztában volt jövőbeli hivatása felől is.

Ruotsalainen Paavo még fiú volt, amikor máris komoly harcot folytatott bűnei ellen, még csak 22 éves volt, amikor a harctól kimerülten, Istent szomjuhozván és éhezvén végig koldulta a finn sivatagokat, hogy segítséget keressen az egyetlen tapasztalt hívónél, akiről abban a nagy körzetben tudomása volt. Finnország neki köszönhet egy nagy keresztyén mozgalmat.

Rosenius, a fiatal dán csak 15 éves volt, amikor egy nap reggelén Pontoppidan Erik „Hittükreben“ vélelleni azt olvasta, hogy egy ember bátran lehet bizonyosságot az igaz tan mellett, sőt lehetséges az is, hogy hajlandó vérrel is megpecsételni és mégis a pokolba juthat. Megdöbbenve ezen szavakon, komolyan vette a bűn elleni harcot, amely komoly megterésével végződött.

Spurgeon már 11 éves korában tisztában volt azzal, hogy remény és vigasz nélkül való nyomorult ember és közel öt esztendőn keresztül kitartóan imádkozott, de véleménye szerint minden meghallgatás nélkül. Ezért azután 16 éves korában feltette magában, hogy a város összes templomait egymásután végig látogatja, hogy valamelyikében csak megtudja majd, mint üdvözülhet az ember. Egy methodista kápolnában hangzottak el a következő igék: „Térjetez hozzám, hogy megtartassatok földnek minden határai...“ (Ézsaiás 45, 22). Ezek szerint járt el és megmentetett.

Booth Vilmos még csak 15 éves volt, amikor döntő találkozása volt Istenrel. Ő lett az üdvhadserég tábornoka, egy olyan szeretet intézményé, amely az egész világot behálózza.

Williams György éppen betöltötte a 16.

életét, amikor egy napon egy Krisztusról való bizonyosság meghallgatása után hazament a templomból és az üzletben ahol tanonckodott, a pult mögött térdreborult és teljesen átadta magát Krisztusnak. Ez az átadás oly mély volt, hogy egész életére a meggondoatlan, hitetlen és káromkodó fiúból Isten tüzetől hevített ember lett. Ebből a fiatal emberből egy híres ifjúsági vezető, majd a keresztyén ifjúsági egyesületek alapítója lett.

Amint e keresztyénség vezető emberei már kora ifjúságukban szentelték oda magukat az Ur Jézus Krisztusnak, ugyanigy tért meg a legtöbb nevesebb misszionárius is.

Carey Vilmos egészen egyszerű viszonyokból került ki. 17 éves korában büntudatra ébredt és megtért. Ő volt a legáldásosabb India-missionáriusok egyike.

Livingstone még csak 12 éves volt, amikor összetört lélekkel érezte a kegyelem szükségességét. Majd 20 évre rá, amikor az Isten szabad kegyelmének litkába vetett hite által egy nagy lelki változáson ment át, úgy érezte magát, „mint egy színvak, aki egyszerre az összes színeket látja maga előtt.” Livingstone a történelemben tovább él, mint a legnagyobb Afrika-kutatók egyike és az angol nemzet hősei közt a Westminster templomban, Londonban temetette el.

Mindazok, akik fiatal éveikben Jézusnak adták át magukat és követték hűségesen, örömmel tesznek bizonyosságot amellet, hogy nem bánták meg soha ezen lépesüket. Nagy dolog, ha valaki ifjukurát Istennek szenteli.

(Schweizer Evang.)

Miért térjek meg fiatalon?

1. Mert ebben a korban a legkönnyebb. A fát is csak fiatal korban lehet átültetni. A megtérés még sokkal nagyobb változást idéz elő a lélekben, mint az átültetés a fa életében. Még nem tart vissza esetleg a feleség, a család.

2. Mert ebben korban rakom le jellemem fundamentumát. Miért ne válasszam mindjárt a legjobb alapot, Jézus Krisztust. Ez az alap kibírja azután a legnagyobb megpróbáltatást is. Ebben a korban alkotom meg magamnak világnézetemet. Ha Krisztust kihagyom belőle, nem lesz az megbízható és állandó, pedig annyira keresünk és kutatunk valami biztos alap után. Tetszik nekünk az az ember, aki ma is, holnap is ugyanazt a nézetet vallja és állja a szavát. Lásd az Ur szava már évezredek óta dacolt a különböző áramlatokkal és eszmékkel.

3. Mert ettől az időponttól lesz értéke az életemnek. Krisztuson kívül minden jó szándék is meddő marad. De ha Őt helyezem életem élére, akkor Ő lesz az egyes a sok nulla előtt. Mennyi kincset lehet így Krisztussal

együtt egy életen át gyűjteni, amelyek azután átkísérnek még az örökkévalóságba is.

4. Mert csak Krisztussal tudjuk különösen fiatalkorunk veszélyes szirtjeit kikerülni.

Minden ifjúsági tagnak kívánok áldásos és örömteli karácsonyi ünnepeket és kérjük közösen az Uról egy gazdagon megáldott új évet, hogy ne legyen körünkben egy sem, aki ne új szívvel menne az új évbe.

Hecker Henrik.

Isten közelgése, oly igen jó nékem.

(Zsolt. 73. 28.)

Ez az eset Párisban történt. De biztos vagyok benne, hogy megtörténhet nálunk is. Éjfélután 2 órakor egy inas lelkendezve költ fel egy lelkész, hogy azonnal menjen vele egy beteghez. A lelkész felöltözik és rögtön indul. A jejes eső az arcába csap, pocsolyába lép, de nem törődik vele, mert az a fontos, hogy a beteghez jusson. Végre felérnek a jelzett lakásba, amely a negyedik emeleten volt. A lelkész és inas lihegve megállnak.

— Itt a beteg? Kérde a lelképásztor.

— Igen, igen, tessék a szalonba... Azonnal értesitem a nagyságát. — A lelkész leül az előszobában és végre hosszas várakozás után megjelenik egy jól öltözött ur.

— Tisztelendő ur, néhány percnyi türelmet kérünk elő kell készítenünk a beteget.

— Előkészíteni? Kérem azt én magam végzem.

— Oh kérem, azt nem engedhetjük. — Azután ismét ajtók nyílnak és néhány szobán át végül a pap a hálószobába jut, ahol a rokonok és az orvosok üvegek sorfala között fekszik, kihülten mereven, kikenve, kiborotválva, fekete ruhában, fehér nyakkendővel, összekulcsolt kezében a becsületrend szalagjával egy — hulla.

— De hiszen ez halott! Miért nem hívtak korábban? — Kérde a lelkész.

— Ah'tisztelendő ur, — szólt egy hölgy — az ön látása bizonytalannal megölte volna őt. De mi tartjuk a vallást és kérjük tisztelendő urat, mondjon egy imát szegény megboldogult fölött. — És zokogásba tört ki. A lelkész méltatlankodva távozott, de azért másnap azt olvasták a gyászjelentésen: — az Urral megbékélve elhunyt.

Igy csinálnak az emberek. Félnek azzal a lépéssel megbékélni, amelyet pedig meg kell tenni, de azután szeretnének valami olyan utókúra félén át a mennyekbe jutni. Miért fél oly sok ember, ha arról van szó, hogy az Istennel

való teljes közelségre készítik elő, amikor Vele szemtől-szemből kell megállani. Miért oly ritka alkalommal, helyen és módon merik mondani az emberek, kik egyébként derék keresztényeknek mondják magukat: — Isten közelsége oly igen jó nékem. — Az emberek az Islennel való közelséget is olyan jónak tartják, amelyből megárthat a sok, mint a süteményből és ennek dacára ezek „vallásos-jámbor” embereknek tartják magukat. „De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet, tanácsoddal igazgatsz engem.” (Zsolt. 73, 23—24.) Így örvend a zsoltáriró és ezzel szemben örülnek az emberek, ha Isten szent színe előtt elbujhatnak. A jobbkezét nyújtja a zsoltáriró az Urnak, hogy az Ur fogja azt és a világ hogyan is nyujtana azt oda, mikor az kell embertársaira emelni, ragadozni, fenyegetni, álnok kézfogásra. Aszáf örül, hogy az Ur tanácsával igazgatja, nos és a modern keresztények és közöttük talán te is, dehogy vagy rászorulva Isten közelségére, Isten tanácsára.

— Isten közelsége oly igen jó nékem! — Mondhatja-e a korcsmáros, részeges? Mondhatja-e, hogy olyan jó mennyei Atyám, hogy közeledbe lehetek, egy tolvaj, parázna. Odatarthatja-e szívét, ki hamis gondolatok tanyájának tartja azt? Kinek a gya gonosz gondolatok tárháza, örömmel kívánja-e Isten közelségét? Aligha. Pedig ez a közelség tehet valóban hasonlóvá hozzá. Az emberek önkéntelenül is felveszik annak a környezetnek szokásait, mozdulatait, észjárását, ruhában is hasonlóságot, amelyben állandóan tartózkodnak, illetve amely társadalmi rétegben, környezetben élnek, amelyről annak közelsége folytán mindezek rájuk ragadnak. Így van Isten közelségével is. A folytonos együttlét, az Ő társasága, ha az valóban oly jó a mi számunkra, úgy átitat, az Ő isteni sajátosságaival, szeretetével, amely által hasonlóvá leszünk hozzá, hogy az emberek előtt is nyilvánvalóvá lesz a benne való életünk. Miért oly valóban kevés krisztusit láthatunk a világon, mert nem akarják nemcsak, hogy nem akarják, hanem kerülik is közelségét. Nincs rá szükség. Elég erősek ők magukban is. Vagy ha kell is az Ur közelsége, addig legyen közel, míg segítségül kell, azután hagyja őket, mert oly utakra akarnak menni, hol az Ur nem épen szívesen látott utitárs. Oh de azután jön idő, mikor oly jó lett volna, ha azt mondhatjuk: — Isten közelsége, oly jó nékem. — Egy gazda learatott és szerencsésen be is takarította gabonáját. Mikor az utolsó fordulóval is a pajtához állott, föltékingett az égre és így szólt: — Eddig te voltál ura a természetnek, ezentul már én leszek az. — Addig kellett Isten közelsége, tovább nem. Néhány hét mulva, mindenestül porig égett a csűr a lakóházzal együtt.

Évekkel ezelőtt Svájcban egy gyilkost halálra ítélték. Kevéssel halála előtt így nyilatkozott: — Legnagyobb szerencsétlenségem az

volt, hogy elveszítettem Isten félelmet: ha ez történik, sohasem leszek gyilkossá. — Elveszítette Istent és ez pusztulást jelentett.

Kedves lélek, te érzed-e Isten közelségét, vagy vágyol-e érezni, örvendeztél is benne és jötték a csapások és megpróbáltatások, nyomorúságok és elszakítottak közelségéből? Ne enged. Az Ur Jézus, a legnagyobb nyomorúság közepette, amikor arra készült, hogy mindnyájunk bűnét a keresztre vigye, elküld mindenkit magától és bizó lélekkel mondja: „Nem vagyok egyedül, az Atya velem van.” (János 16, 32.) Tanuljuk meg ezt Tőle és még jobban kívánjuk közelségét és még jobban fogjuk érezni, az — „mily igen jó nekünk.” A régi görög rege szerint, Herakles birokra kelt Antaiossal, Geának a Földnek fiával. A harc heves. Herakles erősebbnek látszik és földhöz vágja Antaioist. De ime, a földre sujtott Antaiois ujult erővel ugrik talpra és folytatja a küzdelmet. Gea, a föld, az anyja új erőt adott fiának Antaiosnak. És minnél erősebben és gyakrabban sujtja a földre Herakles Antaioist, annál frisebben és bátrabban ugrik talpra. Gea nem hagyja fiát és addig, amíg kapcsolata van vele, győzhetetlen erőt ad neki. Herakles nem is tudta ellenfelét legyőzni addig, míg csak észre nem véve megújuló erejének titkát, anyjától elszakítva, fel nem emelte a levegőbe és úgy meg nem fojtotta. Ez egy régi görög rege, de élénken példázza, hogy mi a titka a győzedelmes keresztényi életnek. A kapcsolat az örök erőforrással Jézussal. Erőforrásunk az Ő közelsége, vele összenőni, összeforrni. Így szól az Ur: „Maradjatok én bennem és én tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem a szőlőtőkén marad, aképen ti sem, hanem ha én bennem maradtok.” (János 15, 4.) Csodálatos felajánlása Isten közelségének, mely oly igen jó nekünk. Mondd kedves lélek nem vágyol erre a közelségre, hogy te is azt mondhasd: „Az Ő közelsége oly igen jó nékem.” Jer még ma az Ő közelébe. Látod, Ő fölajánlja saját magát, hogy benne maradj. Nem elég, hogy hetenként a templomban egy-egy órácskát akarj vele maradni, hanem — mindenkor. Nem úgy, hogy amikor nem érzed szükségét, elküld, mert nem kívánod társaságát, hanem teljesen, minden érzékeddel vágyakoz vele maradni. Fogadd el Őt. Nincs más sürgősebb teendő, mint Jézusénak lenned.

Egy agyongyötört rabszolgát árultak a rabszolgavásáron. Arra jár egy gazdag ember, kiből feltámad a felebaráti szeretet. Odamegy a rabszolgakereskedőhöz és az ára után érdeklődik: — Husz pénz, — volt a válasz. Itt a pénz, szólt a jólelkű vásárló és azzal kiállítja a szabadulólevelet a szerencsétlen embernek és azt átadva neki így szólt: Itt van barátom megvásároltalak, de visszaadom szabadságodat. Szabad vagy. A szegény földszabadított, örömujjongva borult jóltevője lábai elé és így kiál-

tolt fel: Oh uram, engedd, hogy veled marad-hassak! Én veled akarok élni. Kedves barátom, nem így vásárolt-e meg téged is az Ur Jézus és akkor nem kívánsz te is örökké vele maradni, mint drága vérén megszabadított? Tegyük magunkévá az apostol szavait: Uram hová mehetnénk? És: — A Te közelséged oly igen jó nekünk. — Kívánjuk, hogy az Ő közelsége oly igen jó legyen már most és az maradjon mindörökké. (l. j.)

**Kedves Előfizetőinek,
Olvasóinak és Barátainak**
Kegyelemteljes és áldott
ünnepeket és ujesztendőt kíván

Szerkesztősége és Kiadóhivatala.

Methodizmus.

Itthon.

Évi konferenciánk — ha az Ur segít, — ugy 1939. évi március 9-én lesz. Ezzel kapcsolatban felkérjük prédikátor testvéreinket, hogy a mult évi missziói kollektát mielőbb sziveskedjenek beküldeni az illetékes pénztárba.

Schmidt János dombóvári prédikátor november hóban közel három hetet Németországban töltött, hol több gyülekezetben áldásos evangélizáló előadásokat tartott.

A diakonisszákról. Mindig előfordul, hogy valaki azzal a kérdéssel fordul hozzánk: Mit csinálnak a diakonisszák? Hát csak egy pár szót ezuttal. Ugyanis többnyire a fenti kérdést olyanok teszik fel, akik vagy személyesen érdeklődnek a diakonisszák iránt vagy valakijök van, akit szeretnének éme némes munkában látni. A diakonisszákról jelenleg el lehetne mondani: „megfogyva bár, de törve nem!” Soha még oly reménységgel nem voltunk e munka jövője iránt mint éppen most. Sokszor van ugy az Ur szolgálatában, hogy éppen akkor tesz valami nagyot Isten, amikor mi elveszeltnek látunk minden fáradozást. A jó Atya megmutatja nekünk, hogy az ő munkáját maga végzi el és ezért kell nekünk oly sokszor megcségyenülnünk. Tehát ha van valahol egy csendesen imádkozó hajadon, aki vár az Ur hívására, bátran írjon a Tábor Diakonissza

Itthon vezetőségéhez. A jó Isten fel tudja használni őt is, ha kész maradéktalanul és feltétel nélkül átadni magát az Ő szolgálatának. A diakonissza szolgálat csak addig látszik nehéznek, amig magunkra és emberlárseinkre nézünk. Ha arra tekintünk, aki minket elhívott és akinek hatalma van minket fel is szerelni minden szükséges képességgel, akkor nagy erő származik szívünkbe és nagy örömmel lépünk e legszebb szolgálatba (T.)

Máshol.

Németország

Fischer Pál niederdorfi prédikátor október 7-én este

kerékpáron Ölsmitzbe indult, hogy az ottani gyülekezetünkben az esti istentiszteletet megtartsa. Még a lakása előtt, amint egy autónak akart kitérni, egy másik autó elé került, amely elütötte. szerencsétlenül járt prédikátort súlyos koponyatoréssal szállították kórházba, ahol, — anélkül hogy öntudatát visszanyerte volna — néhány óra mulva meghalt. Az elhunyt prédikátor — ki 57 évet élt és négy gyermekes családapa volt, egyik legértékesebb tagja volt a németországi meth. prédikatori testületnek, ki már mint 17 éves ifju tett bizonyoságot a gyülekezet előtt az Ur Jézus szeretetéről és megváltó kegyelméről. Majd tanulmányai elvégzése után 29 éve állott mint prédikátor az Ur és az egyház szolgálatában. Váratlanul elköltözött prédikátor testvérünk esete mindnyájunk számára komoly, szent figyelmeztetés, hogy nem tudhatjuk, mikor hiv Urunk és boldog az a szolga, akit munkában talál. De még valamire tanítja a hívő testvéreket. Hordozzuk prédikátor testvéreinket és munkájukat imánkban az Ur előtt. Minden tekintetben áldásosabb, ha imádságainkban az Urral beszélgetünk róluk, mintha gyarló emberek között fecsegünk szeretetlenül lelkipásztorunkról. Te az Urral, vagy emberekkel tárgyalasz-e? (Der Ev.)

A drezdai „Kreuzchor“ ez a hatalmas énekkar okt. 12-től december 14-ig amerikai hangverseny köruton van.

Amerika.

38 évig egy gyülekezetben. Atehison H. D.

predikátort 1900-ban helyezték a dubugnei gyülekezetünk élére, honnan most 38 évi áldásos működés után nyugalomba ment.

Autóbaleset. Alighogy a Fischer Pál niederdorfi prédikátor tragikus haláláról értesültünk, már egy másik szomorú baleset hírére olvashattuk, amerikai lapunkban — a der Christliche Apologebeteben. — Wright Alis diakonissza testvért, ki bereai árvaházunkban vezetőnővér és tanítónő volt, Bereában egy autó halálra gázolta: — Nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok!

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Európa 1937. évben Németországban 242, Ausztriában 51, Csehszlovákiában 5445, Lengyelországban 1 és Finnországban 2 drb. magyarnyelvű bibliát adtak el.

A Bibliatársulat Középeurópai ügynökségeinek területén 1937. évi kimutatásuk szerint 148.923 németnyelvű biblia fogyott el. Azután a kis eszt nyelv következik 99 570, harmadik finn nyelvű 96.535, viszont albán nyelvű 1 drb. kelt el. Ezzel szemben 4.516 drb. arab, 19 kínai, 184 eszperantó, 9.275 héber, 17 japán, 6 perzsa, 42 sziriai, 49 drb. török, 5.741 magyar, 129 cigány nyelvű bibliát adtak el.

Ázsia. A durai ásátásoknál egy körülbelül a harmadik századból származó keresztény templom került napfényre, amelynek falán a legrégebb Krisztus kép látható. A falfestmény, azt a jelenetet ábrázolja, midőn az Ur Jézus a gutaütöttet meggyógyítja és köpenyben, tunikában, saruban, szőke hajjal látható a képen.

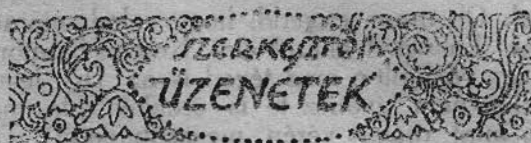
40 évvel ezelőtt vitték az első Bibliát a Filippi szigetekre és ma 300 000 protestáns van azon a helyen.

Amerika. Az Egyesült Államokban, George állam 80.000 bibliát osztatott szét az iskolás gyermekek között, mint a legjobb és legbiztosabb szert a kommunizmus ellen. Az állami kormányzó kijelentése szerint: — A kommunizmus veszedelemes nyavalya és az istenteleneget tanítja és terjeszti és ezzel szemben a legbiztosabb és legjobb fegyver — a biblia. — Követésre méltó példa. (Schw. ev.)

Az Amerikai Bibliatársulat az elmúlt évben 7.328 550 Bibliát, újtestamentumot, vagy bibliarészt hozott — 197 nyelven forgalomba. A Britt-bibliatársulat 11.318 875 bibliát terjesztett, 25.373-al kevesebbet mint előző évben — ez az apadás a spanyol polgárháborúra vezethető vissza; viszont Chilében és Bolíviában 63.200-al, Argentínában 43.284-el több fogyott el, mint az előző évben. (Schw. Ev.)

Az Amerikai Egyesült Államokban a legutóbbi kimutatás szerint 20.959.134 róm. kath. van, 125 püspökkel és 31.649 felszentelt pappal. (Ch. Ap.)

Az igazi keresztényi szabadság, — Istennek engedelmeskedni. (D. S.)

Kéziratokat nem őrzünk meg és csak abban az esetben küldünk vissza, ha a beküldő válaszbélyeggel el látott borítékot mellékel.

Felelet többeknek az aggok otthonára vonatkozólag: Ilyen otthonunk, ha jelenleg elküönítve nem is látható, mégis már az év folyamán mindig volt és van is. Tehát ez ne okozzon senkinek gondot. A gond ott kezdődik, ha akad valamilyen megöregedett vagy megrokkant testvérünk, akinek nincsen sem megszökött kis vagyónkaja, amit az otthonba magával hozhatna, sem más jövedelme esetleg nyugdíja. Ilyenkor az volna ajánlatos, hogy egy-egy gyülekezet, esetleg több is szövetkezik és közös erővel teremti elő a szükséges havi 60.— pengőt, amely összegért közös szobában el tudunk látni egy ilyen testvérünket. Ha többen jelentkeznek egészen külön épületet is berendezhetünk az öreg gondozottjainknak. Ha tehát szó van valahol egy ilyen esetről tessék a Tábor otthon vezetőségéhez fordulni, ahonnan szívesen küldenek közelebbi felvilágosítást. Az ellátás az öregek számára személyenkint 60—120 P-bekerül az igények szerint.

(Tessényi)

Hol és mikor tartunk Istentiszteletet?

- BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.
Vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor,
csütörtökön este 7 órakor.
- BORJAD: Vasárnap d. e. 10., d. u. 2.
Csütörtök este 8 órakor.
- DOMBOVÁR: Bezerédy-u. 27.
Vasárnap d. e. 10, este 7. Péntek este 7 órakor.
- KAPOSVÁR, Németh István-utca 2.
Vasárnap d. e. 10 és este 6 órakor, csütörtökön este 6 órakor.
- KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.
Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órakor.
- MISKOLC, Ghillány-utca 4.
Vasárnap d. u. 4. és szerdán este 7 órakor.
- NYIREGyháza: Dessewffy-tér 10.
Vasárnap d. e. és este.
- PÉCS, Ujvilág-u. 12.
Csütörtök este 7 órakor. Vasárnap d. e. 10 és d. u. 4 órakor.
- SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Szerkesztő: Liebstockl Jenő.
Kiadásért felelős: Tessényi-Jakob János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdaiért felel: Henczer István.